

lás, amelyekre nekünk hívőknek is szükségünk van, akik örökösen és pedig egyenesen hitünk emelkedési pontjain bukkanunk rá hitetlenségünkre, hogy van számunkra is ilyen tizenegyedik óra, amikor Isten nem az ő haragja, hanem érthetetlen jósága szerint bánik velünk. Ez az igazi vígasztalás, amelyikre szükségünk van, hogy azután az ígéret vígasztalásával és igazán megvígasztalódjunk.

A keskeny út.

Ha pedig valaki megszorított, nem engem szomorított meg, hanem részben, hogy azt ne terheljem, titeket mindnyájakat. Elég az ilyenek a többség részéről való ilyen megbüntetése: Annyira, hogy éppen ellenkezőleg ti inkább bocsássatok meg néki és vígasztaljátok, hogy valamiképen a felettebb való bánat meg ne eméssze az illetet. Azért kérek titeket, hogy tanúsítsatok iránta szeretetet. Mert azért irtam is, hogy bizonyosan megtudjam felőletek, ha mindenben engedelmesek vagytok-e? A kinek pedig megbocsáttok valamit, én is: mert ha én is megbocsátottam valamit, ha valakinek megbocsátottam, ti érettetek cselekedtem Krisztus színe előtt; hogy meg ne csaljon minket a Sátán: Mert jól ismerjük az ő szándékait. (2. Kor. 2. 5—11.)

Isten kegyelmének az útja, amelyre rá kell találnunk és amelyen járnunk kell: hegyi ösvény, amely két mélység között fönt magasan vezet át bennünket. Nem ballaghatunk kényelmesen rajta. Azt csak lenni, a jobbra és balra eső völgyekben, a két út valamelyikén tehetjük meg. Akkor azonban éppen a völgyekben vagyunk, s nem jutunk a célhoz. Itt nem rakhatjuk lábunkat sem tetszésünk szerint ide-oda: minden pillanatban mindig csak *egyetlen* helyes lehetőség van, s azt kell megragadnunk. Minden más lehetőség alapjában véve: lehetetlenség s zuhanással kell végződnie, még pedig annál súlyosabban, minél magasabban hágtunk. Arról sem lehet szó, hogy pihenjünk s kényelmesen elhelyezkedjünk, mert egyszerűen nincs erre hely, s életünknek egyetlen pillanata sem alkalmas erre. Mint Illésnek, mikor a Hóreb hegye felé igyekezett, nagyon hosszú utat kell megtennünk, meg nem állhatunk, hanem mihelyt a mennyei eledel erejét vettük, szaladnunk kell negyven nap és negyven éjjel. Mi egyebet nem tehetünk, csak azt, hogy ezen az úton figyelmesen és gondosan és szakadatlanul előre menjünk. Ezzel az előremenéssel ismertet meg a mai alapfőgénk is,